Р Е Ш Е Н И Е
№ 4371

гр. София, 26.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 36 състав,** в публично заседание на 26.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6728** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.6, ал.6 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти (ЗОСОИ) във вр. с чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. К. Б., К. К. М. и А. К. М., всичките от [населено място] срещу Заповед № РД-16-631 от 07.06.2011 г. на заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма в частта й по т. 2, с която административният орган е приел, че за останалата част от имота описан в акт № 697/30.06.1950 г. не е компетентен да се произнесе. Жалбоподателите твърдят, че административният орган не се е произнесъл по заявлението, в частта му по отношение на два магазина откъм [улица]. Молят да се признае правото им на обезщетение за посочените магазини по реда на ЗОСОИ с компесаторни записи. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. В. и адв. С., които молят да се отмени заповедта в обжалваната й част по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноски.

Ответникът заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна, тъй като са изпълнени указанията на съда по адм.д. № 5409/2009 г. по описа на ВАС, III отд.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като прецени допустимостта и основателността на разглежданата жалба, намира за установено следното:

С решение № 2824/04.03.2010 г. по адм.д. № 5409/2009 г. по описа на ВАС, III отд. (л. 81-82), е задължен областния управител на на област Б. да изпрати заявлението на наследниците на И. К. М., в частта му с която е направено искане за присъждане на обезщетение по реда на ЗОСОИ за сградите на ул. А. и ул. Т., представляващи двуетажна масивна сграда – за шивашки цех, мебелен склад и два магазина на компетентния административен орган – министъра на икономиката, енергетиката и туризма. Заявление вх. № 98-А-2903/20.11.98 г. (л. 89-90) в съответствие с указанията на ВАС е препратено от областния управител на област Б. до МИЕТ с писмо рег. № 08-00-652/10.12.2010 г. (л. 80). Със същото, в частта, която е препратена от ВАС по компетентност на министъра на на икономиката, енергетиката и туризма, е искано обезщетение за сградите, построени в [населено място], [улица] и ул. Т., представляващи двуетажана масивна сграда – пристройка салон на 160 кв.м. използвана като шивашки цех, мебелен склад и два магазина от към ул. Т., построени в бивш парцел V от кв. 45 по стария план на [населено място]. С писмо изх. № 94-00-06 от 13.01.2011 г. на МИЕТ са изискани от жалбоподателите допълнителни доказателства във връзка с подаденото заявление, като им е дадена възможност в 14 – дневен срок от получаване на писмото, да представят посочените в него документи. В отговор на това писмо жалбоподателите със заявление вх. № 94-00-06-28.01.2011 г. са предоставили на административния орган част от исканите документи, като по отношение на останалите е направено искане да бъде удължен предоставения срок. С писмо изх. № 94-00-06/04.02.2011 г. на МИЕТ срока за предоставяне на документи е удължен на едни месец от получаване на същото писмо. Със заявление вх. № 94-00-06 от 09.03.2011 г. исканите документи са предоставени от жалбоподателите. Видно от Протокол № 79/18.05.2011 г. (л. 14-15) на комисията създадена със заповед № РД-16-327 от 25.03.2010 г. на министъра на икономиката, енергетиката и туризма, посоченото заявление е разгледано на заседание на същата комисия, като е констатирано, че се касае за одържавен по реда на ЗОЕГПНС имот на К. Т. К. и З. С. К., представляващ терен и сгради в [населено място], на ул. А. и ул. Т., описан в акт за завземане на недвижим имот за държавен № 697/30.06.1950 г. (л. 24), част от които след одържавяването са предаден на ОП – Кинефикация и разрушени за построяването на кино „Септември” – част от активите на [фирма], [населено място] (бивше [фирма], [населено място]). Предложено е да се издаде заповед за признаване на А. К. М., З. К. Б. и К. К. М. право на обезщетение с компесаторни записи.

Със заповед № РД-16-631/07.06.2011 г. на заместник министъра на икономиката енергетиката и туризма, в частта му по т. 2, е признато правото на обезщетение на жалбоподателите по реда на чл.3, ал.1, т.3 от ЗОСОИ с компенсаторни записи за равностойността на разрушените сгради на ул. А. и ул. Т., описани в акт № 697/30.06.1950 г. за завземане на недвижим имот за държавен, а именно паянтов склад, застроен на 202,5 кв.м. и пристройка на два етажа. За останалата част от имота, описан в акт № 697, министърът на икономиката, енергетиката и туризма не е компетентен да се произнесе. Със заповед № РД-16-731/13.08.2009 г. (л.12-13) на министъра на икономиката, енергетиката и туризма е упълномощен заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма Е. А. да подписва заповедите, издавани по реда на ЗОСОИ, във връзка с постъпилите искания за обезщетения по реда на същия закон.

Видно от представените по делото писмо изх. № 94-00-34/09.06.2011 г. и известие за доставяне № ИД PS 1040 016BJL8, процесната заповед е получена от

жалбоподателите на 21.06.2011 г. видно от датата на пощенското клеймо на приложения по делото плик, жалбата е подадена чрез административния орган на 04.07.2011 г.
С оглед изложеното, жалбата е подадена в законоустановения в чл.6, ал. 6 от ЗОСОИ срок, от лица адресати на административния акт, поради което е и процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Със заявление рег. № 98-А-2903/20.11.98 г., т.2 наследодателя на жалбоподателите И. М. е поискала обезщетение за сградите, построени в [населено място], [улица] ул. Т., представляващи двуетажна масивна сграда – пристройка салон на 160 кв.м., използвана като шивашки цех, мебелен склад и два магазина от към ул. Т., построени в бивш парцел V в бивш квартал 45 по стария план на [населено място]. Към заявлението са приложени декларации от жалбоподателите (л. 206-208) относно обстоятелството, че срещу одържавения недвижим имот не е получено парично или имотно обезщетение от техния наследодател, както и от наследниците му. Приложена е и нотариално заверена декларация от 13.07.2011 г. за същите обстоятелства и за идеалните части на всеки един от наследниците (л. 148).
Жалбоподателите се легитимират като наследници на И. К. М. по представеното и прието като доказателство по делото удостоверение за наследници № 34-А от 01.09.2006 г. (л. 209), която от своя страна е наследник на З. С. К. и К. Т. К. по представените по делото удостоверения за наследници.
С решение № 4 от м. януари 1949 г. на комисия по чл. 11 от ЗОЕГПНС (л.25-26), т.1, е отчужден в полза на държавата, имот, принадлежащ на К. и З. К. и Н. и С. К., а именно югозападния дюкян на първия етаж, вторият етаж, северозападния апартамент на третия етаж и четвъртия етаж от масивна четириетажна сграда, пристройката – салон към същата сграда, мебелния склад и двата дюкяна от към ул. Т., находящи се в [населено място], ул. А.. С допълнително решение № 4а/03.07.1950 г. са отчуждени 1813 ид.ч. от дворното място.

От представената по делото декларация по ЗОЕГПНС (л.203-205) се установява, че собственост на К. К. са били къща с магазини – масив на ул. А. и магазини на ул. Т.. Съставен е акт за завземане на недвижим имот за държавен № 697/30.06.1950 г. (л. 24), в който са записани процесните два дюкяна от към ул. Т.. В протокол – описа от 30.06.1950 г. (л. 52-54), е записано магазин № 1 7/5, 80/3,5 Входна врата стъклена 5 двукрили прозорци двата северни с масивни железни решетки. ….. Таблена врата водеща за съседния склад. Двукрила таблена врата водеща за магазините и Б. Б..

Обжалвания административен акт в оспорваната му част е постановен при неизяснена фактическа обстановка.
За да е налице право на обезщетение по реда на ЗОСОИ следва да са изпълнени предвидените в закона предпоставки:
Първо, става въпрос за имоти, одържавени по законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/.
На второ място, тези имоти следва да не могат да бъдат върнати реално, поради някоя от изброените в чл.2, ал.1 от ЗОСОИ причини: защото са станали публична собственост на държавата или на общините, придобити са добросъвестно от трети лица, или върху тях са извършени, при спазване на действащото законодателство,

строежи или други промени, които не позволяват реалното им връщане.
На трето място, право на такова обезщетение имат собствениците или правоприемниците на собственици на такива имоти.
На последно място, правоимащите лица следва да са направили искане за обезщетяване в предвиден в закона преклузивен срок.
От представените доказателства по делото, подкрепящи изложените в заявлението обстоятелства е видно, че са изпълнени предпоставките, даващи право за получаване на обезщетение по реда на ЗОСОИ.
Става въпрос именно за имоти, одържавени по един от законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 от ЗВСОНИ, в случая, това е Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост, като отчуждаването е станало въз основа на ПМС № 101 от 04.08.1949 г. и с Решение № 4 от януари 1949 г. на Бургаска комисия по реда на ЗОЕГПНС . Имотите са актувани с АДС № 697/30.06.1950 г.
С влязлото в сила съдебно решение по адм.д. № 5409/2009 г. на ВАС е прието, че по искането за обезщетяване по заявление рег. № 98-А-2903/20.11.98 г., в частта му по т.2, с която е поискано обезщетение за сградите, построени в [населено място], [улица] ул. Т., представляващи двуетажна масивна сграда – пристройка салон на 160 кв.м., използвана като шивашки цех, мебелен склад и два магазина от към ул. Т., построени в бивш парцел V в бивш квартал 45 по стария план на [населено място], компетентен да се произнесе е министъра на икономиката, енергетиката и туризма. С обжалвания административен акт, административният орган се е произнесъл по отношение на паянтов склад, застроен на 202,5 кв.м. и пристройка на два етажа, като явно волята на органа е била, че за останалата част от имота по т. 2 заявлението не е компетентен (два магазина към ул. Т.), изписвайки, че за останалата част от имота, описан в акт № 697 не е компетентен. Следва да се има предвид, че административният орган не е бил сезиран с искане да се произнесе по обезщетяването за всички имоти описани в акт № 697, а само за тези по т. 2 от заявлението, което именно в тази част му е препратено.
Видно от представения по делото Протокол от 15.05.1992 г. (л.37-38), се установява, че пристройката, мебелния склад и двата магазина към [улица]са съборени за построяването на кино „Септември”. Това се установява и от приетата по делото СТЕ. Видно от доказателствата по делото, сградата на киното е актувана с АДС № 2488/13.03.1998 г. (л. 241), в който изрично е отбелязано, че имотът е включен в капитала на [фирма], сега [фирма]. Според чл.6, ал.1, т.1 от ЗОСОИ, исканията за обезщетение се отправят до министъра или ръководителя на ведомство, който упражнява правата на държавата в търговски дружества, в активите на които са включени имуществата по този закон. Следователно по искането за този вид обезщетение, компетентен е министъра на икономиката, енергетиката и туризма, както е прието и в цитираното по горе решение на ВАС.
От приетата и неоспорена от страните по делото СТЕ, изготвена от вещото лице А., която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена, се установява, че двата магазина описани в АДС № 697/30.06.1950 г. са самостоятелни обекти, застроени в парцел V-6 от кв. 45 по плана на [населено място] от 1909 г. Същите са се намирали в самостоятелна едноетажна сграда, която е с лице на ул. Т., обозначена на скицата приложение към СТЕ като „пристр. мас. 1 ет.” със ЗП от 67,76 кв.м., изградена на уличнорегулационната линия към [улица]и представляващи помещения съгласно протокол описа: магазин № 1 – 7/5,8/3,5. Входна врата остъклена 5 двукрили

прозорци, двата северни с масивни железни решетки ….. таблена врата водеща за съседния склад (става въпрос за мебелен склад). Двукрила таблена врата водеща до магазините на Б. Б.. От същото заключение се установява, че към 18.11.1997 г. двата магазина са били разрушени за построяването на кино Септември. Към 18.11.1997 г. е действал регулационния план, утвърден със Заповед № РД-02-14-142 от 19.04.1989 г., извадка, от който е приложен на л. 30 от делото, като в кадастралната основа на този план е попълнено кино Септември

При горните факти следва да се приеме и изпълнението на следващата предпоставка от фактическия състав, обосноваващ правото на обезщетение, а именно имотът не може да бъде върнат реално. Това обстоятелство не е спорно между страните. Не се спори и по отношение на начина на обезщетение по чл. 3, ал.1, т.1 и т.2 от ЗОСОИ.

Следва да се приеме също, че искането е подадено в законоустановения преклузивен срок.

Общият срок, валиден при всички заявления по закона, е този по чл.6, ал.1 от ЗОСОИ. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗОСОИ заявленията за обезщетяване по реда на този закон следва да бъдат подавани от претендиращите права на обезщетение, в едногодишен срок от влизането му в сила - т.е. до 23.11.1998 г. ЗОСОИ е публикуван в ДВ., бр. 107 от 18.11.1997 г. и до изменението на текста на чл. 6 с ДВ, бр. 45 от 21.04.1998 г. срокът за подаване на заявленията за обезщетяване е бил шестмесечен от влизането на закона в сила. С посоченото изменение и допълнение срокът (за подаване на исканията) е станал едногодишен от влизането на закона в сила. ЗОСОИ е влязъл в сила три дни след обнародването му, но тъй като 18.11.1998 г. е бил неработен ден, едногодишният срок за подаване на заявленията е изтекъл на 23.11.1998 г. - в края на работния ден. Както бе посочено по-горе, заявлението е подадено на 20.11.1998 г., т.е. в рамките на този срок.

При горните предпоставки Заповед № РД-16-631 от 07.06.2011 г. на заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма в частта й по т. 2, с която административният орган е приел, че за останалата част от имота описан в акт № 697/30.06.1950 г. не е компетентен да се произнесе е незаконосъобразен административен акт Следва да бъде признато правото на обезщетение на жалбоподателите с жилищни компенсаторни записи, за недвижими имоти – два магазина от към ул. Т., застроени в парцел V-6 от кв. 45 по плана на [населено място] от 1909 г. и обозначени на скицата приложение към СТЕ като „пристр. мас. 1 ет.” със ЗП от 67,76 кв.м., отчуждени по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от жалбоподателите разноски по делото. Разноските са своевременно поискани от процесуалния представител на жалбоподателя. Съдът счита, че такива се дължат за адвокатско възнаграждение, в размер на 700 лв., платени според приложения договор за правна защита и съдействие и 400 лв. възнаграждение за вещо лице или общо в размер на 1100 лв.

Воден от горното, на основание чл.172, ал.2 и ал.3 и чл.143, ал.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Заповед № РД-16-631 от 07.06.2011 г. на заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма в частта й по т. 2, с която административният

орган е приел, че за останалата част от имота описан в акт № 697/30.06.1950 г. министъра на икономиката, енергетиката и туризма не е компетентен.
ПРИЗНАВА право на обезщетение с жилищни компенсаторни записи на З. К. Б., К. К. М. и А. К. М., всичките от [населено място] за отчуждени от наследодателите им К. Т. К. и З. С. К. недвижими имоти - два магазина от към ул. Т., застроени в парцел V-6 от кв. 45 по плана на [населено място] от 1909 г. и обозначени на скицата приложение към СТЕ като „пристр. мас. 1 ет.” със ЗП от 67,76 кв.м., отчуждени по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.
ОСЪЖДА Министерство на икономиката, енергетиката и туризма да заплати на З. К. Б., К. К. М. и А. К. М., всичките от [населено място] сумата от 1100 (хиляда и сто) лева разноски по делото.
След влизане в сила на настоящото решение, делото да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание за определяне на вещо лице, получило специално разрешение за извършване на такива експертизи и включено в списък, утвърден от министъра на правосъдието и министъра на финансите и приемане на оценката.
Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му пред Върховния административен съд на Р. Б..

СЪДИЯ: